லும், அஹிதமான ஆஹாராசாரங்களாலும்[1], வாயு மிகவும் நிலையில்லாத் தன்மையதாய் ஓடிக்கொண்டிருப்பதாலும் தோஷங்கள் கோஷ்டத்திலிருந்து[2] சாகைகளிலும்[3], எலும்புகளிலும், மர்மங்களிலும் இடம்விட்டுப் பெயர்ந்தோடுகின்றன.—17.

தோஷங்கள் சாகாதிகளிலிருந்து கோஷ்டத்தை யடைதல் :—*அவ்வாறே ஸ்ரோதஸ்ஸுகளுடைய முகங்களைச்[4] சுத்தம் செய்து, மலாதிகளால் அவை அடைபடாமற் பண்ணுவதாலும், தோஷங்களை வ்ருத்தி செய்வதாலும், அபிஷ்யந்தியென்னுங் குணமுள்ள[5] பதார்த்தங்களை யுபயோகிப்பதாலும், ஆமாவஸ்தையிலுள்ள தோஷங்களைப் பக்குவம் செய்வதாலும், வாயுவை அடக்கியாளுவதாலும் சாகைகளிலிருந்து தோஷங்கள் கோஷ்டத்தை யடையும்.*—18.

தோஷங்கள் கோஷ்டத்திலிருந்து பிரகோபமடையும் வகை :—*அத்தோஷங்கள் அப்படியே கோஷ்டத்தி லிருந்தவாறு இன்னும் தமது வ்ருத்திக்கு வேண்டிய காரணங்களை எதிர்பார்த்தவண்ணம் தாமதித்துவரும். அவை காலம் முதலியவற்றின்[6] பலத்தைப் பெற்று, இதர தோஷங்களுடைய ஸ்த்தாநங்களிலும் பரவி பிரகோபமடையும்.*—19.

அன்னிய ஸ்த்தாநங்களிலுள்ள தோஷத்திற்குத் தகுந்த சிகித்ஸை :—*அத்தோஷங்களுள் ஏதாவது ஒன்று வேறொரு தோஷத்திற் குரித்தான ஸ்த்தாநத்தில் வியாபித்திருந்து, அது அவ்விடத்தில் வேண்டியவளவு பலம் பெறாததாயிருந்தால், அந்த நிலைமையில் அந்த ஸ்த்தாநத்திற் குரித்தான தோஷத்திற்கே சிகித்ஸை செய்ய வேண்டும். அன்னிய ஸ்த்தாநங்களிலுள்ள தோஷத்திற்குத் தகுந்த பலமிருந்து, அதனால் வேறு தோஷங்கள் தாக்கப்படுமானால், அவ்வித பலமான தோஷத்திற்கு உரித்தான சிகித்ஸையையே முதலிற் செய்யவேண்டும்.*—20.

---

1. அஹிதமான ஆசாரங்களைப்பற்றி நான்காம் அத்தியாயத்தையும், அஹிதமான ஆஹாரங்களைப்பற்றி ஆறாம் அத்தியாயத்தையும் பார்க்க.

2. கோஷ்டம்—136-ம் பக்கம் மூலமும் டிப்பணியும் பார்க்க.

3. சாகைகள்—136-ம் பக்கம் மூலத்தைப் பார்க்க.

4. ஸ்ரோதஸ்ஸுகளின் முகங்கள்—கண், காது, வாய், நாசி, நேத்திரம், குதம் முதலியவை அந்தந்த இந்த்ரிய மார்க்கத்திற்கு அல்லது அவயத்திற்கு வாயில்களைப்போல் இருப்பதால், அவற்றின் வாய்கள் ஸ்ரோதோ முகங்கள் எனப்படும். இரத்தக்குழாய் முதலியவற்றின் சுத்தியும் இதனால் குறிக்கப்படும். 46-வது பக்கமும் பார்க்க.

5. அபிஷ்யந்தி—43-ம் பக்கம் டிப்பணியைப் பார்க்க.

6. காலம் முதலிய-என்பதால் தேசம், தாதுக்கள், பிரக்ருதி, அபத்தியமான ஆஹாராதிகள் என்கிறவைகளும் குறிக்கப்படுகின்றன.

ஸ்த்தாநி தோஷத்திற்கும் ஆகந்து தோஷத்திற்கும் சிகித்ஸை செய்யும் முறை:—கோளாறடைந்த ஸ்த்தாநி தோஷத்திற்கு[1] முதலிற் பரிஹாரம் செய்து, அதன்பிறகாவது ஆகந்துக தோஷத்திற்கு[2] ஏற்ற சிகித்ஸையைச் செய்யலாம்.—20½.

சாகைகளை ஆச்ரயித்துண்டாகும் தோஷக் கோளாறுகளுக்குப் பரிஹாரம்:—தோஷங்கள் பிரகோபமடைந்து சாகைகளைப் பற்றியிருக்கும் நிலைமையில், பிணியாளிகளை நீடித்த காலம் அவை பெரும்பாலும் அதிகமாக வருந்தச் செய்வதுண்டு; தேஹம், அக்னி இவற்றிற்குள்ள பலாபலங்களையறிந்த வைத்தியன், அக்கோளாறுகளுக்குத் துரிதமாகத் தோன்றியவாறு சிகித்ஸையைச் செய்துவிடமாட்டான். அவ்விதம் கோளாறடைந்த தோஷங்களை முறைப்படி சிகித்ஸா பிரயோகத்தினால் மெதுவாக சமநம்[3] செய்யலாம்; அல்லது சாகைகளிருந்து ஸுகமாகக் கோஷ்டத்திற்காவது அதைக் கொண்டுவரலாம். தோஷங்கள் கோஷ்டத்தை வந்து அடைந்ததாகத் தெரிந்துகொண்ட பிறகு, எது ஸமீபமான மார்க்கமோ, அவ்வழியினால்[4] அவற்றை வெளிப்படுத்தவேண்டும். 21—22½.

தோஷங்களின் ஆம-பக்வாவஸ்த்தைகளின் குறிகள்:—ஸ்ரோதஸ்ஸுகள் அடைபடுதல், பலங்குறைதல், தேஹம் பாரமாயிருப்பதாகத் தோற்றுதல், அபாநவாயு வெளிப்படாமல் தடைபடுதல், சோம்பல், உணவு ஜீர்ணமாகாமலிருத்தல், கபம் முதலியதை அடிக்கடி உமிழ்ந்து வருதல், மலபந்தம், அரோசகம், உடல்வாட்டம் என்னும் இவை[5] தோஷங்கள் ஆமாவஸ்த்தையிலிருப்பதைக்

---

1. ஸ்த்தாநி தோஷம்—எந்த தோஷம் எந்த இடத்தில் இயற்கையில் இருப்பது வழக்கமோ, அந்த ஸ்தாநத்தில் அத்தோஷம் "ஸ்த்தாநி தோஷம்" எனப்படும்.

2. ஆகந்துக தோஷம்—இயற்கையில் தனக்குச் சம்பந்தமில்லாத ஸ்த்தாநத்தை (அதாவது மற்றொரு தோஷத்தின் ஸ்த்தாநத்தை) அடைந்துள்ள தோஷம் ஆகந்துக தோஷமாகும்.

3. சமநம்—7-ம் பக்கம் டிப்பணியைப் பார்க்க.

4. குடலில் ஆமாசயத்திலோ அதற்கு அருகிலோ தோஷம் தங்கியிருந்தால் வமநரூபமாய் முகத்தினாலும், ஸூக்ஷ்மாந்திரத்தின் கடைசியிலாவது, ஸ்த்தூலாந்திரத்திலாவது, மலாசயத்திலாவது தங்கியிருந்தால் விரேசந ரூபமாக குதத்தினாலும் தோஷங்களை வெளிப்படுத்தலாம் என்பது கருத்து.

5. இங்கு "விண்மூத்ர நகதந்த த்வக்சக்ஷுஷாம்" என்றும் "சிரோருக் ஜாயதே தீவ்ரா" என்றும் இரண்டு பத்தியங்கள் சில புஸ்தகங்களில் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. [மலம், மூத்திரம், நகம், பல், சர்மம், நேத்திரம் இவை பசுமை நிறங்கொள்ளும்; அல்லது அதிக சிவப்பாகவும், அதிக கறுப்பாகவும் அவை காணப்படும்; முள்ளெலும்புகளிலும், இடுப்பிலும், கணுக்களிலும் வலியுண்டாகும்; சிரோவேதனை அதிகமாயுண்டாகும்; நித்திரை அதிகரிக்கும்; வாயில் அருசியுண்டாகும்; தேஹத்தில் எங்கேயாவது வீக்கமும், ஜ்வரமும், அதிஸாரமும், மயிர்க்கூச்சலும் காணுவதுண்டு.—என்பது அவ்விரண்டு பத்தியங்களின் பொருள்.]

குறிப்பிடும் இலக்ஷணங்களாம்; மேற்கூறியவற்றிற்கு எதிரிடையான குறிகள் ஏற்பட்டால், அவை ஆமதோஷமில்லாத ஸாதாரண இயற்கை நிலைமையைக் குறிப்பிடுகின்றன.—23, 24.

ஆமதோஷம்:—ஜாடராக்னி பலங்குன்றிப் போவதால் முதல் தாதுவான ஆஹாரரஸமானது பக்குவமாகாமல் பதனமுறிந்து ஆமாசயத்திலேயே தங்கி நிற்கும்; அவ்வித ரஸமே ஆமதோஷம் என்று கூறப்படுகிறது. மிகவும் கோபமடைந்த வாதாதிதோஷங்கள் ஒன்றோடொன்று மிச்ரமாய்விடுவதால், அவற்றிலிருந்தே, பதனமுறிந்த கோத்ரவதானியங்களிலிருந்து [1] ஒருவகை விஷம்போல, ஆமதோஷம் ஸம்பவிப்பதாக வேறு சில சாஸ்திரவல்லோர் சொல்வதுண்டு.—25, 26.

ஆம தோஷப் பற்றுள்ள தோஷ-தாது-ரோகங்கள்:—அத்தகைய ஆமதோஷத்துடன் கலந்து விகாரமடைந்த வாதாதி தோஷங்களும், இரஸம் முதலிய தாதுக்களும் ஸாமங்கள் [2] என்று வழங்கப்படுகின்றன; ஆமதோஷத்துடன் கூடிய அவ்வாதாதி தோஷங்களால் எந்த வியாதிகள் ஸம்பவிக்கின்றனவோ அவையும் ஸாமங்கள் என்று கூறப்படும்.—27.

ஸாமமான தோஷங்கள் உடலெங்கும் பரவியிருக்கையில் சிகித்ஸை செய்வதாலான தீமை:—தேஹமெங்கும் பரவி, தாதுக்களில் ஊடுருவிப் பற்றி நிற்பவையும், இடம் விட்டுப் பெயரமுடியாமலிருப்பவையுமான ஸாமதோஷங்களுக்கு [3] சோதநசிகித்ஸைகளால் பரிஹாரம் செய்ய முயலக்கூடாது; அவ்விதம் செய்வது மிகவும் கஷ்டஸாத்தியமானதால், முதிர்ச்சி பெறாத பசுங்காயிலிருந்து இரஸம் பிழிய முயலுவதுபோல, அக்காரியம் ஆதாரமாயுள்ள வஸ்துவுக்கே [4] தீங்கையுண்டுபண்ணும்.—28, 28½.

ஸாமமான தோஷாதிகளுக்குச் சிகித்ஸை செய்யுமுறை:—பாசநம் தீபநம் [5] என்கிற குணங்களைப் பெற்ற ஸ்நேஹங்களாலும், ஸ்வேதக்ரியைகளாலும் ஸாமமான தோஷங்களைப் பக்குவம்செய்து,

---

1. கோத்ரவம்—இதை வரகு தான்யம் என்று சிலர்.

2. ஸாமங்கள்—ஆமதோஷத்துடன் கூடியவை.

3. ஸாமதோஷங்கள்—ஆமம் என்கிற விஷத்துடன்கூடிய வாத-பித்த-கபங்கள்.

4. இங்கு பிராணிகளுடைய தேஹம் (அதற்கு உதாரணமாகக் கூறிய கனியாத காயும்) "ஆதாரமாயுள்ள வஸ்து" என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

5. பாசநம் என்பதைப்பற்றி 37-ம் பக்கம் டிப்பணியிலும், தீபநம் என்பதைப்பற்றி 52-ம் பக்கம் டிப்பணியிலும் விவரம் காண்க.

அதன்பிறகு சோதநகுணமுள்ள சிகித்ஸாப் பிரயோகங்களால் எற்ற காலத்தில் எந்த மார்க்கம் ஸமீபமாயிருக்குமோ அம்மார்க்கத்தினால் அவற்றை வெளிபடுத்தவேண்டும்.—29½.

தேஹத்தினுள்ளிருந்து தோஷங்களை எளிதில் வெளிப்படுத்துவதற்கான மார்க்கங்கள்:—முகத்திலிட்டு உட்கொண்ட சோதநத்திரவ்யமானது, ஆமாசயத்திலுள்ள தோஷங்களை அதி சீக்கிரத்தில் வமனத்தின் மூலமாய் வெளிபடுத்தும்; கழுத்திற்கு மேற்பட்ட அவயவங்களிலுண்டான தோஷங்களை நாசியின்மூலமாய் உபயோகித்த சோதந ஔஷதம் சீக்கிரம் வெளியாக்கிவிடும்; குதமார்க்கத்தால் உபயோகித்த சோதந வஸ்து, பக்வாசய முதற்கொண்டு அதற்குக் கீழுள்ள அவயவங்களிலிருந்தும் தோஷங்களை எளிதில் வெளிப்படுத்துவதும் இயல்பு.—30½.

ஆமதோஷம் தானே வெளிவரும் போது செய்யக்கூடிய சிகித்ஸை :—கீழாகவோ மேலாகவோ கல்விக்கொண்டு தானாகவே வெளிவரும் ஆமதோஷங்களை ஔஷதப் பிரயோகங்களால் தடுத்து அடக்கக்கூடாது; அவற்றைத் தடுத்தால், அவை ரோகங்களையுண்டு பண்ணும். ஆகையால் அவ்வாறு வெளிவரும் தோஷங்களை, முதலில் ஹிதமானவற்றை யுட்கொண்டு உபேக்ஷிக்க வேண்டும்; அப்பால் சிறிது தணிவடையுங்கால் அந்தந்த பாசந ஔஷதங்களால் உள்ளடங்கிய ஆமதோஷத்தைப் பக்குவம் செய்யலாம், அல்லது நன்கு வெளிப்படுத்தியும் விடலாம். 31—32½.

தோஷங்களுக்கு சோதநசிகித்ஸை செய்வதற்கேற்ற காலங்கள்:—கிரீஷ்மருதுவிலும், வர்ஷருதுவிலும், சிசிரருதுவிலும் சயமடைந்த வாதம் முதலிய தோஷங்களை[1] முறையே ஆவணி, கார்த்திகை, சித்திரை என்னும் ஸாதாரணமான மாஸங்களில்[2] தாமதமின்றி சோதந சிகித்ஸைகளால் வெளிப்படுத்தி விடவேண்டும்; கிரீஷ்மருது மிகவும் உஷ்ணமானது; வர்ஷருதுவில் மழை மிகுதியாயிருக்கும்; சிசிரருதுவில் குளிர்ச்சி மிகவும் அதிகம்; ஆகையால்; சயமடைந்த

1. கிரீஷ்மருதுவில் வாயுவும், வர்ஷருதுவில் பித்தமும், சிசிருதுவில் கபமும் சயம் அடைவது இயல்பு என்று முன்னமே கூறப்பட்டிருக்கிறது.

2. ஆவணிமாஸம் பிறந்ததும் கிரீஷ்மம் முடிவடைந்து வர்ஷருது பிறப்பதால், அப்பொழுது உஷ்ணம் ஒருவாறு தணிந்து மழை ஆரம்பிப்பதால், அது கோடை மாரிகாலங்களுக்கு ஸந்தியாகின்றது; அதனால் அது **ஸாதாரணகாலம்** எனப் படுகிறது. அதிக வெயிலுமில்லாமல் அதிக குளிர்ச்சி அல்லது அதிக மழையுமில்லாமல் நடுத்தரமாயிருப்பதால் அக்காலம் ஸாதாரணம் என்று கூறப்படுகிறது. இவ்விதமே கார்த்திகை சித்திரைகளும் ஸாதாரண காலங்களில் சேர்க்கப்படுகின்றன.

தோஷங்களை **ஸாதாரணகாலம்** எனப்படும் அந்தந்த ருதுக்களின் ஸந்தியில் சோதநம் செய்யவேண்டும்[1]. 33—34½.

வியாதி நிலைமையில் தோஷசோதநத்திற்கேற்ற காலஸம்பந்தமான விசேஷவிதி:—முற்கூறிய விதியானது ஆரோக்கிய நிலைமையிலிருப்பவரைக் குறித்து சொல்லப்பட்டதாகும்; வியாதி ஏதேனும் ஸம்பவித்திருந்தால், அப்பொழுது அந்தந்த வியாதியின் நிலைமைக்குத் தகுந்தவாறு எந்த ஸமயத்திலும் சிகித்ஸைகளைச் செய்யவேண்டும்.—35.

குளிர்காலம் முதலிய வற்றில் சிகித்ஸை செய்யுமுறை:—குளிருக்கும், உஷ்ணத்திற்கும், மழைக்கும் அதததற்கு ஏற்ற பரிஹாரத்தைச் செய்து,[2] அவ்வப்பொழுது நிறைவேற்றவேண்டிய சிகித்ஸையைச் செய்துவிடவேண்டும்; சிகித்ஸை செய்வதற்கு அவசியமாய் ஏற்பட்ட காலத்தை மாத்திரம் வீணிற் கழிக்கக் கூடாது.—36.

ஔஷத முபயோகிப்பதற்கான பத்துவித காலங்கள்:—ஔஷதம் உட்கொள்வதற்கான பல வேறு காலங்களாவன:—ஆகாரமில்லாமலும், ஆஹாரத்திற்கு முன்னதாகவும், ஆஹாரத்திற்கு இடையிலும், ஆஹாரத்திற்குப் பின்பும், ஒரு கபளத்திற்கும் மற்றொரு கபளத்திற்கும் இடையிலும், ஒவ்வொரு கபளத்திலும் கலந்தும், அடிக்கடியும், எல்லா உணவிலும் கலந்தும், உணவுக்கு முன்னும் அதற்குப் பின்னும், இரவிலும ஆகப் பத்துவகையான காலங்கள் ஔஷத முபயோகிப்பதற்கென்று ஏற்பட்டுள்ளன.—37.

வியாதிகளுக்கேற்ற ஔஷதோபயோக காலங்கள்:—கபம் அதிகரித்துண்டான வியாதியில் அந்த வியாதியும் ரோகியும் பலமாயிரு

---

1. (1) கிரீஷ்மருதுவில் பிராணிகளின் தேஹம் ஆதாநகாலத்தின் (இதைப்பற்றி 23 ம் பக்கம் மூலமும் டிப்பணியும பார்க்க) கடுமையினல் வாடியும், தீக்ஷ்ணமான வெயிலின் வெப்பத்தினல் தபிக்கப்பட்டும், நாவரட்சி-சிரமம் முதலியதால் சோர்வடைந்தும் விடுகின்றது; இந்த ஸமயத்தில் ஔஷதங்களும் காலஸ்வபாவத்திற் கேற்க மிக்க உஷ்ணமாகவும் தீக்ஷ்ணமாகவும் பரிணமித்து அதியோகம் என்னும் தோஷத்தைப் பெற்று உடலுக்கு ஹாநி விளைவிக்கும். (2) மாரிக்காலத்தில், மேகங்களால் ஆகாயம் மூடப்படுவதாலும் புதிய ஜலத்தையுபயோகிக்கவேண்டியிருப்பதாலும், ஜாடராக்னி குறைவடைந்து, ஆதாநகாலத்தின் இறுதியிலுள்ள பலஹீனத்தன்மையும் தொடருமாகையாலும் ஔஷதங்களும் ஜலத்தில் அமிழ்ந்து வீர்யமிழந்து விடுவதாலும் அயோகம் என்னும் தோஷத்தைப் பெற்று ஹாநியுண்டாக்கக்கூடியதாம். சிசிருதுவில், அபரிமிதமான குளிரால் வாதம் தேஹத்தில் கட்டுண்டு, அவயவங்கள் விறைத்துப்போய்விடுமாகையால் அதுவும் அயோகமாகவே ஆகின்றது.

2. குளிர் மழை இவற்றில் அதிக குளிர்ச்சியில்லாத உஷ்ணமான அறையில் படுத்திருக்கச்செய்வதும், மற்றவைகளுக்கும் ஏற்றவாறு ஏதாவது இவ்வித பரிஹாரம் செய்யவேண்டியதும் அவசியமென்று இதனல் குறிப்பிடப்பட்டதென்க.

ந்தால், ஆஹாரமில்லாமல் ஔஷதம் பிரயோகிக்கவேண்டும்; அபானவாயு கோளாறடைந்தால் ஆஹாரத்திற்கு முந்தி ஔஷத முபயோகிக்கவேண்டும்; ஸமானவாயு விகாரமடைந்தால் ஆஹாரத்தின் இடையில் ஔஷதத்தை யெடுத்துக்கொள்ளவும்; வியானவாயுவின் கோளாறில் காலைப்போஜனமான பின்பும், உதானவாயுவின் கோளாறில் மாலைப்போஜனத்திற்குப் பின்பும் ஔஷதம் உபயோகிப்பது நலம்; பிராணவாயு பிரகோபமடைந்தால் ஒவ்வொரு கபளத்திற்கு முந்தும், ஒரு கபளத்திற்கும் மற்றொரு கபளத்திற்கும் நடுவிலும் ஔஷதமுட்கொள்ளலாம்; விஷம், வாந்தி, விக்கல், நாவறட்சி, ச்வாஸ-காஸம் இவ்வியாதிகளால் வருந்துபவர் அடிக்கடி ஔஷத முபயோகிப்பது அவசியமாகும். அரோசகத்தில், பலவகைப்பட்ட விசித்திரமான பக்ஷ்யங்களில் ஔஷதத்தை நன்றாகக் கலந்து பிரயோகிக்கவேண்டும்; நடுக்கம், ஆக்ஷேபகம் என்னும் இசிவு, விக்கல் இவற்றில் இலகுவான ஆஹாரங்களைப் புஜித்துக்கொண்டு ஔஷதத்தை ஆஹாரத்திற்கு முன்னும் அதற்குப் பிறகும் உபயோகிக்கவேண்டியது; கழுத்துக்கு மேற்பட்ட அவயவங்களிலுண்டான வியாதிகளில் இரவிற் படுக்கையில் ஔஷதமெடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். 38—41.

பதினைந்காம் அத்தியாயம்.

த்விவிதோபக்ரமணீயம்.

இனி த்விவிதோபக்ரமணீயம[1] என்னும் அத்தியாயம் விவரித்துக் கூறப்படுகிறது:—

இரண்டுவித சிகித்ஸா முறைகள்:—சிகித்ஸை செய்துகொள்ளும் பிணியாளி இரண்டுவிதமாக இருப்பதால், சிகித்ஸையையும் இரண்டுவிதமாகப் பிரிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அச்சிகித்ஸைகளுள் ஒன்று **ஸந்தர்ப்பணம்**[2] என்றும், மற்றொன்று **அபதர்ப்பணம்** என்றும்[3] வழங்கப்படும்; அவற்றுள் ஸந்தர்ப்பணத்திற்கு **ப்ருஹ்மணம்** என்றும், அபதர்ப்பணத்திற்கு **இலங்கநம்** என்றும் வேறு பெயர்களுண்டு.—1, 1½.

ப்ருஹ்மணலங்கநங்களின் விவரம்:—தேஹத்திற்கு எது ப்ருஹத்வத்தை—என்றால் புஷ்டியைத்—தரக்கூடியதோ அது **ப்ருஹ்மணம்** எனப்படும்; தேஹத்திற்கு எது இலாகவத்தை—என்றால்

---

1. இரண்டு விதமான (ப்ருஹ்மணம் இலங்கநம் என்னும்) சிகித்ஸா விசேஷங்களை முக்கியமாக விவரிக்கும் அத்தியாயம "த்விவிதோபக்ரமணீயம்" எனப்படுகிறது, [த்விவிதம்—இரண்டுவிதம்; உபக்ரமணீயம்—சிகித்ஸை.]

2. ஸந்தர்ப்பணம்—தேஹத்திற்கும் மனத்துக்கும் த்ருப்தியையுண்டுபண்ணுவது எனப் பொருள்.

3. அபதர்ப்பணம்—கிலேசம் தரக்கூடிய சிகித்ஸையென்று பொருள்.